

som Regjeringen anvender til fornøftige Forbedringer af Havneanlægget ved Helsingør. Som Følge deraf troer jeg, at jeg har Ret, naar jeg beder ham at overveje det, for at komme hen paa det rette Standpunkt, hvor han skal staae for at see den hele Sag; thi han staaer endnu i den Formenting, at det er et Offer fra Statens Side i Anledning af det Tab, Helsingør har lidt ved Sundtølbens Dphør; men det er aldeles intet Offer, men vel seet og beregnet en stor Gevinst for Staten. Det Regnestykke er meget simpelt at gjøre, og da den ærede Landstingsmand ved saa mange andre Leiligheder viser Dygtighed i den Retning, vil han vel ogsaa her komme til det Resultat, at han vil staae et overordentlig godt Fact.

Modvig: Jeg vil sige et Par Ord med Hensyn til de Uttringer, der ere saaldne fra den ærede Landstingsmand for Sde Kredts (Nørgaard), ikke paa Grund af den Bøgt, jeg tillægger disse Uttringer, men fordi det forekommer mig, at man virkelig alvorligt bør modsætte sig Henkastning af Uttringer om Modsatning mellem Landsdelene og den forskjellige Grad af Interesse, som fra Regjeringens og Repræsentationens Side vises for Landsdelene, naar de ere byggede paa et saadant Grundlag som her, og naar de fremkomme med en saadan Misforstaaelse af alle de factiske Forhold. Den ærede Rigsdagsmand har omtalt flere Punkter i § 14, nemlig Nr. 1, 2, 3, 14 og 21. Med Hensyn til de første har han klaget over, at der ved Posten Nr. 3 kræves Bidrag af Communerne, hvilket ikke skeer ved de to andre Poster, og heri staae han en Modsatning mellem Landsdelene. Han har ikke tilbagefaldt dette, efterat han er gjort opmærksom paa, at Gudenaalen tilhører samme Landsdeel som Nr. 3, medmindre han vil, at vi skulle gaae videre i denne smaalige Sondring og ikke betragte Løgstør og Gudenaal som liggende i samme Landsdeel, men sige, at der er modsaaende Interesser for Landsdelene Nord for Limfjorden og Vest for Randers. Dernæst har han heller ikke kunnet lade sig bevæge til at blive lidt mere forsigtig i sine Uttringer ved at være gjort opmærksom paa, at Bøgestrømmen ikke kan

hensføres til de Bøte, der have Interesse for disse Communer. Det er synes mig, et stærkt Stykke, at man i Landstinget skal høre, at Dpmuddringen af den Søvet, der gaaer fra København sønden om til Fyen, Sjælland, Slesvig og Holsteen, skulde være et communitativt Anliggende, og ikke vil lade sig berolige ved Henviisningen til, at de Communer, hvem dette Anliggende skulde angaae, slet ikke ere til at finde. Man fristes næsten til at troe, at det fra første Færd er sagt uden Tanke om, hvor Bøgestrømmen ligger. Ved de to næste Poster sagdes, at under Nr. 14 er der talt om at bevilge 20,000 Rb., men at man nok staae, naar man bevilgede disse 20,000 Rb., at de ikke være tilstrækkelige til Foretagendets Udførelse; men den ærede Landstingsmand vil dog kunne erfare, at der slet ikke er Tale om et Foretagende, der skal udføres for disse 20,000 Rb. Der er Tale om — deri maa jeg give ham Ret ligeoverfor den ærede Landstingsmand fra Helsingør (Kirck) — en virkelig Gave til Helsingør. For at denne By, der har lidt et saa betydeligt Stkaar i sine communale Indtægter og sine Eiendommers Værdi, kan udholde Trykket, vil man lette dens overordentlige Skattebyrde ved dette Bidrag, men der er som sagt ikke Tale om noget Foretagende, der skal udføres for de 20,000 Rb. og de mindre Summer, der forventes bevilgede i de næste Finantsaar. I den samme Art af Bidsørelse befinder den samme ærede Landstingsmand sig med Hensyn til den sidste Post. Der troede han, at der skete en Gave til Helsingørs Commune, han blev oplyst om, at det ikke var nogen Gave til Kommunen; thi Kommunen eier ikke Havnen, men det er Staten, der eier Havnen, og naar Havnen bliver større og giver større Indtægter, vil den drage disse Indtægter til Staten, ligesom denne Havn hidtil har givet et Overflud til Statskassen. Forresten vil jeg i Forbigaaende sige, at Statskassen maa stee i dette Dieblis, vilde betænke sig paa at gjøre denne Udvidelse af Havnen i Lillid til de vorende Indtægter, naar den ikke tog noget Hensyn til, hvad Helsingør har lidt ved Sundtølbens Dphør. Da imidlertid den ærede Landstingsmand oplystes om dette Forhold, misforstod han atter Sagen og troede,